

СМИРЕНИЕТО

Има два вида смирение:едното е фалшиво и подмамващо, а другото истинско.

Фалшивото смирение принадлежи на тези, които избягват добрата преценка и всякакво уважение, проявено към тях, за да бъдат помислени за смирени. От време на време говорят за това колко са лоши (правят го, за да бъдат сметени за добри). Вътрешно те осъзнават своята окаяност, но се ужасяват при мисълта някой друг да го разбере. Това е престорено смирение, тайна и скрита гордост и нищо повече.

Но има и истинско смирение. То никога не мисли за смирение. Хората, които го притежават, действат с търпение и живеят и умират в Господа. Те не се замислят за себе си или за каквото и да било сътворено. Претърпяват упреците с радост и не желаят нищо друго, освен да ходят в стъпките на своя презрян Господ.

Не ги е грижа дали светът има добро мнение за тях и са доволни от това, което Бог им дава. Осъзнават собствените си грешки със спокойно чувство на срам. Не съществува нараняване, което да ги притесни, проблем, който да ги разстрои, или благоуспяване, което да ги накара да се възгордеят. **ИСТИНСКОТО СМИРЕНИЕ Е НЕЩО ВЪТРЕШНО И НЯМА НИЩО ОБЩО С ВЪНШНИТЕ ДЕЙСТВИЯ!**

Ние трябва да имаме просто разбиране за същността на себичната природа! Става въпрос за вътрешно разбиране, не за някакво дълбоко знание. Няма смисъл да вярваш, че си смирен, дори ако ангел ти разкрива подобни работи.

Трябва да бъдат разбрани 2 неща-величието на Бога и безкрайното поражение, което грехопадението е нанесло на собствените ни души. Такова откровение хвърля светлина върху Божията благодат-благодат, която се удовлетва да обгради човека с чистата добрина на Бога. Не можете да бъдете наранени от хората. Не можете да бъдете наранени от демоните.Може да ви нарани единствено егото, собствената ви гордост и вашите поривисти желания.Егото е най-големия ви враг.

Най-добре е да нямате желание да ви оценяват. Не забравяйте, че въплътеният Бог бе наричан безумец, пияница и действащ чрез демони. А ние сме Негови последователи! Но ни се ще да се радваме на щастие и на одобрението на хората. Бихме Го последвали, без да имаме, без дори да желаем по-дълбоко разбиране за Неговия кръст, за упреците, които Той понесе, и смирението, което прояви.

Ако смятате, че сте постигнали някакъв напредък в това отношение, знайте, че изобщо не сте смирени.

Не сте направили и първата крачка към живот в Духа. Ако прибегвате до извинения, ако упражнявате изкуството да отговаряте, да се защитавате или да атакувате, във вас няма смирено сърце! Отвързването на думи, казани за вас, произтича от скрита гордост, чрез която егото управлява. ИСТИНСКОТО СМИРЕНИЕ ОБИТАВА ВЪТРЕ В УТИХНАЛОТО ЧОВЕШКО СЪРЦЕ!

ТО ПОЧИВА ТАМ!

Мигел Молино